

нагод о поглядахъ нашего незабутного шеф-редактора на Поляковъ и на згоду съ верховядою у нихъ шляхотскою котерію; другій замѣтъ свѣдчить безперечно о невычайной мудрости стану и быстрокости его автора. — Нынѣшна „Реформа“ розжалобилась надъ Русинами; повторяя впрочемъ такожъ доказану неправду, що центр. (польскій) комитетъ нѣякъ не мѣгъ думати о порозумѣнію съ Русинами. Не знаємо навѣть, якъ назвати се вѣчне повторюванье неправды, коли предсѣ мѣгъ — если лишь хотѣвъ — довѣдно переконатись о інтенціяхъ центрально-комитетової котерії вже зъ самыхъ слвъ Piotra Grossa, котрій мы свого часу подали до прилюдной вѣдомости, а котрій — пдносимо се зъ натискомъ — анъ не були заперечений, анъ змодификовани; значить, що центр. польскій комитетъ дѣйстно ухваливъ: „w zasadzie zadnego Rusina“. Въ прочихъ солодкихъ словахъ нынѣшної статії „Реформы“ не можемо бачити що-сь бѣльше, якъ лишь выкрутъ, если пригадаемъ собѣ недавній єи накликуванія до „owuwatelskiej“ солидарности противъ Русиновъ.

ДОПИСЬ.

Зъ Гуцульщины.

(До вѣдомости ц. к. державной Прокуратуры.) Свѣтле ц. к. Староство въ Косовѣ увѣдомило письменно начальника громады Шешоры, что въ Шешорахъ отбудутся 16 мая 1883 о 3 год. по полудни въ канцеляріи громадской правыборы, и приказало ему, чтобы всѣхъ до голосования управненыхъ завѣзвавъ явити ся въ означеномъ дни и часѣ въ канцеляріи громадской до голосования, и чтобы въ той канцеляріи громадской списы управненыхъ до голосования отпорученному ц. к. уряднику вручивъ. Начальникъ громадскій оповѣстивъ все тое громадѣ и завѣзвавъ на призначенный часъ до голосования. Вже около 10 год. рано почали ся люде збирати по улицяхъ, а понеже громадска канцелярія маленька и коло неи нема подвѣря, гдебы можна посѣдати: то люде збирали ся при забудованю школьнѣмъ въ городѣ, посѣдали на муравѣ и ждали, щобы, якъ отпорученный ц. к. урядникъ прибude, чи то въ порожнѣй школѣ, чи въ канцеляріи громадской голосувати; доси у насть завсегда всякий выборы перепроваджали ся лише въ забудованю школьнѣмъ. Але вже два дни передъ выборами полетѣвъ до ц. к. староства жидъ шешорскій Лейзоръ Файгеръ и тамъ такъ обрадили ся, чтобы правыборы шешорскій не отбували ся въ канцеляріи громадской середъ села, але въ хатѣ коваля Николая Урбаньского, котрастоитъ о 2 километры отъ канцеляріи громадской, майже на границѣ Пѣстыня. Вертаючи зъ Косова до Шешоръ Лейзоръ Файгеръ подыбувъ Кирила Гушмана, господаря шешорскаго и повѣдавъ до него, що ураджено, чтобы правыборы отбули ся у Николая Урбаньского и щобы ся не „тренѣцькали“, бо рускій кандидатъ не перейде. Причина-жъ сего перенесеня мѣстца лежала въ тѣмъ, чтобы при горячай веснянай роботѣ шешорскій господарѣ мали дальшу и утяжлившу дорогу, такъ якъ въ тѣмъ случаю треба було майже $1\frac{1}{2}$ милѣ до мѣстца правыборовъ зробити, що для старыхъ не було можливе; зато осмеро жидовъ и завѣдатель добръ камеральныхъ п. Петро Гиршъ мали дуже близенько а додавши и побережника камерального Василя Федорійчука, мали запевненыхъ 10 голосовъ, котрѣ мали увости на ц. к. завѣдателя

Sedis Romanae, circa ritum graeco-catholicum Ruthenorum data, imo ne Roma Ruthenos defendat, atrocissima crimina Ruthenis appinixerunt, quasi videlicet essent rebelles, proditores patriae et Sedis Apostolicae.“

Такъ оно дѣялося завсегда; чернено Ру-
синовъ, щобы ихъ никто не бравъ въ оборону,
щобы ихъ лекше винародовляти. Такъ оно
дѣялося и нынѣ.

По той причинѣ писавъ вже Іосифъ Беліминъ Руцкій до св. Отца межи иными:
„De omnibus his miseriis siluimus huc usque, sed
praecipuis amisis per transitum ad latinos, ex-
poliati omnibus ornamentis, coepimus advertere
omni humano auxilio destituti, radices malorum
pullulare et incrementum in dies accipere, unde
velut e somno expergesfacti, sentimus unde exci-
dimus, et praeteritum statum, cum praesenti con-
ditione comparando, recordatione ipsa affligimur.“

Такъ то добра принесла Русинамъ унія, а того всего причиною свуиты и ихъ ученики. Тоѣ пониженье греческого обряда и народности руской, темноту и убожество свое Русины мають передовѣмъ приписати свуитамъ. Свуитовъ уважає Русь своими наибольшими воеводами.

(Дальше буде.)

Петра Гирша и гдеякій другій особы. Такъ
бодай опонѣвъ Лейзоръ Файгеръ, а вскорѣ
проваѣшлось се дальше въ село — по цѣлой
громадѣ, що „жидъ перекрутивъ на некориеть
громады мѣстце правыбордвъ“. Зѣбраній люде,
съ начальникомъ громадскимъ Федоромъ Тка-
чукомъ и писаремъ громадскимъ, ждали до
 $\frac{1}{2}$ год. коло школы, другій въ помешканю
школьнѣмъ. Около 2 год. прибувъ такожъ п.
Петро Гиршъ, завѣдатель добръ камеральнихъ
до школы. — прїйшовъ и мѣщевый священикъ.
Сонце грѣло дуже жарко. Наразъ приходить
пбеланець Павло Юрічукъ и повѣдає, що
жандармъ его приславъ, щобы всѣ ишли на
правыборы до Н. Урбаньскаго. Люде и началь-
никъ громады отповѣли на се, що они мають
йтъ п. старости наказъ ждати на комисаря въ
канцеляріи громадской, а не у Н. Урбаньскаго.
Около $\frac{1}{2}3$ являєся самъ жандармъ и взыває
начальника громады Федора Ткачука и писаря
громадского Хаура и людей, щобы ишли на
правыборы до Николая Урбаньскаго. Началь-
никъ и люде отповѣли такожъ жандармови,
що они мають дожидати комисаря въ канце-
ляріи громадской. О 3 год. вертає жандармъ
и каже до начальника громадского и писаря,
що п. комисаръ Винярскій приказавъ имъ ити
наразъ до Николая Урбаньскаго до пра-
выбордвъ, бо инакше буде начальника арешто-
вати. Тогда поднялись всѣ люде и вразъ съ
начальникомъ громадскимъ пойшли таки до
канцеляріи громадской, сказавши жандармови
еще разъ, що на п. комисара мають въ канце-
ляріи дожидати. Тымъ часомъ написавъ п. за-
вѣдатель кам. добръ Петро Гиршъ картку до
п. комисаря съ запросинами, щобы прибувъ до
зѣбранихъ людѣй, а самъ взявъ мѣстцевого
священика съ собою и пшли пану комисареви
Винярскому на ветрѣчу. Коло канцеляріи гро-
мадской вдибуютъ его страшенно розьереного.
Станувши тамъ приказавъ ити всѣмъ до го-
лосованя управненіемъ до Николая Урбаньско-
го, бо инакше кождого черезъ жандарма аре-
штовати буде. Взявъ съ собою на вѣзъ пана
Петра Гирша и мѣщевого священика и бѣ-
їхъ. Прибувши тамъ запытавъ вернувшого
жандарма, где начальникъ громадскій? Жан-
дармъ сказавъ, що начальникъ и люде ждутъ
въ канцеляріи и не хотятъ ити. Тогда прика-
зали п. Петра Гирша и другихъ, котрѣ мали
дати голосы на JWiel. вице-президента Зале-
скаго. Люде повѣдають: мы пана Залескаго не
знаємъ и его за посла маги не хочемо! Та ба,
панъ комисаръ каже, що вже теперъ есть 80
голосовъ „певныхъ“, що отже JW. кандидатъ
такой посломъ буде! Найжежъ себѣ послує...
Але по щожъ арештовати безъ причины лю-
дей? Чижъ комисаръ съ жандармами на тое
до выбордвъ їдуть, щобы честныхъ людей
чѣпатись?... О що сей п. комисаръ, то би
дуже отважный и грѣзный. На другій день,
їдучи на правыборы до Прокуравы, подыбує
на дорозѣ Михайла Соколюка, господаря п.-
важного, радного громадского, властителя млы-
на въ Шешорахъ и кричить (по дорозѣ!) на
десятника Тараса Шкromюка: zaprowadź tego
do aresztu do Kosowa! Бере десятника Михай-
ла Соколюка и веде до Косова до арешту и
ажъ передъ Косовомъ подыбуютъ вертаючого
въ арешту Федора Ткачука; почалися радити
що робити, чи ити до арешту, чи нѣ. Урадили
такъ, що Михайло Соколюкъ вернувъ до себе
и жде, що зъ того дальше буде. Їдучи даль-
ше, подыбавъ панъ комисаръ Винярскій Ки-
рила Гушмана, чоловѣка честного, бувшого
тымчасовимъ учителемъ, господаря радного
Гушманъ здоймивъ шапку для ознаки ушано-
ваня. Панъ комисаръ зачиняє на дорозѣ на него
кричати (въ присутності пана Кирхембергера
и одного господаря), що би „бунтовавъ“ на
чальника. Тогда Гушманъ насадивъ на голову
шапку, а панъ комисаръ: zdjœ czapkę przed
rapem komisarzem! (A to na podstawie jakiego
§ и, п. комисарю?...) Бѣдолаха мужикъ наля-
кавсь, зновъ обнаживъ голову и стоїть по-
кѣрно, а панъ комисаръ свое рѣже, — dla (ко-
мисарекои) ragady, щобы выкричатись. Такт-
то уживає панъ комисаръ Винярскій езови
власти въ конституційнїй Австрії! Але чайже
у насъ знайдутся и на комисарѣвъ комиса-
рѣ... Чей же JW. п. вице-президентъ Зале-
скій собѣ не бажає, щобы его штуками та
муками арештаньскими на крѣсло посолскѣ
пересадити. Кто може внати, чого паньскій
„гоноръ“ вимагає!.. Просимо ц. к. властей
справу розслѣдити, виннихъ укарati. а вся-
кихъ прискорыхъ пп. комисарѣвъ — при-
смирити.

Зъ судовои салъ.

П. комисаръ скаменувъ и кликнувъ, щобы начальника не ковавъ, але ино арештовавъ. Тогда мѣсцевый священикъ попросивъ п. комисара, щобы начальника громады не арестовати, а бнъ хоче ужити своего вліянія на мирну розвязку цѣлої справы и ажь на се представленье приклікавъ п. В. жандарма назадъ до себе. Потомъ удався священикъ Фѣрою до людей, и спонукавъ ихъ, що безъ дальніго опору сповнили комисареску волю. Коли-жъ теперь панъ комисаръ побачивъ начальника, розпустивъ до него: для чогосьте не прїшли сюда до голосовання? Ф. Ткачукъ отповѣвъ супокойно: бо я маю бгъ п. старости на письмѣ наказъ, що правыборы мають отбутись въ канцелярії громадской. На тое п. комисаръ: вы маєте тамъ (?) ити голосовати, где я кажу. За тое будете сидѣти въ арештѣ 14 дней безъ рекурсу (!) Отсунувъ начальника Ткачука бгъ комисії, покликавши на его мѣсце заступника Андрѣя Олексюка, перепровадивъ правыборы трете черезъ десяте, и казавъ жандармови отставити арештованого начальника громадского Федора Ткачука впростъ до Косова, где тойже въ арештѣ переночувавъ и черезъ самого старости Сабата, котрому єще 16 мая вечеромъ п. комисаръ о арештованю и замкненю начальника давъ знати, 17 мая рано увѣльний зоставъ. Панъ комисаръ Винярскій назвавъ Федора Ткачука пянимъ. Но то зовсѣмъ не правда; бгъ 10 год. рано бувъ Т. въ школѣ до 3 год. по полудни; до школы самъ прїшовъ розговорювавъ съ господарями на школьнѣмъ подвѣрю, чого пяний не потрафить, и ажъ около 4-ои год. зйтшовся съ паномъ комисаремъ. Отъ 10 год. рано до 4 год. по полудни, хотбы бувъ и выпивъ що, має досыть часу вытврзитись. Съ п. комисаремъ лишь только говоривъ, що подавъ причину, чому въ канцелярії громадской съ людьми ждати, а по арештованю поцѣловавъ навѣть пана комисара 3 разы въ руку, просячи о помилованье, а коли то не помогло, просивъ, щобы ему вольно було завтра самому до арешту ставитись. Але дармо. — Мы описали рѣчь объективно, нѣчто не додавши, анѣ не пересаджуючи. Такъ начальникъ громадскій Федоръ Ткачукъ якъ и управнений до голосовання опирались на цѣсаракомъ правѣ, такъ якъ въ мысль закона, выборы мають отбутись тамъ, где наказало ц. к. старство. Чи змѣна мѣстця правыборовъ наступила, отомъ старство нѣкого письменно не увѣдомило, а котрый нибудь п. комисаръ не має права змѣнити самовѣльно наказы ц. к. выс

Важкихъ хвиль прійшло дожити галицкѣ сусільности польской. Саме въ пору найгорячѣшаго выступленя еи верховодителѣвъ противъ правъ руского народа, въ пору безнамятної агітації и надъужить противъ „anty-paagodowych“ кандидатовъ, въ хвилю, коли справедливій змагання братного народа стараються затмити блескомъ „plejady swietnych nazwisk“, въ ту саму хвилю открываются глубокї раны на тѣлѣ тоїже самой сусільности, що гордячись своею висшостею своею культурою, накидуясь непрошенымъ оїкуномъ рускому народови. Нашимъ читателямъ доволѣ звѣстною буде сумна історія „Schweig-geld-овъ“, кидаюча ярке свѣтло на поступованіе деякихъ представительствъ верховодячої „оріп-publicznej“. До сеї исторії прибуває теперъ єще друга не менше сумна и понижайоча, такъ якъ остає она въ звязи съ патріотичнимъ рухомъ польскимъ, съ повстаньемъ зъ р. 1863. Яскравою ілюстрацією сего патріотичного руху есть справа, котра була предметомъ судової розправы на дняхъ 23, 25 и 26 с. м. въ сали красового суду карного передъ трибуналомъ апеляційнымъ, зложенімъ сов. Левицкого яко предсѣдателя, сов. Бушака Голиньского и адъютанка Литвиновича яко вітатѣвъ, и протоколянта п. Олесницкого. Предтому розправы бувъ откликъ проф. львовської політехники Єгермана противъ засуду суду північного у Львовѣ, силою котрого бнъ зоставленъ засуджений за проступокъ образы чести мѣщан на львовскому и бувшого кравця Петра Вайды (§§. 487 и 491 з. к.) на кару 10 днївъ арештъ, перемѣнену разомъ на кару грошеву 100 зр. П. Вайды обжалувавъ проф. Єгермана за тое, що той же на мѣсцяхъ публичныхъ, с. є въ рестації и на засѣданю ради мѣской выразивъ прилюдно, що Вайды, будучи підчасъ повстання р. 1863 доставцемъ мундуромъ для повстанцівъ и беручи яко членъ організації повстання учасникъ тогдышнѣмъ руху, спроневѣривъ грошъ, злежений на цѣли повстання и всякими печенчими способами добився зеликого маєтку. Позаяв однакъ проф. Єгерманъ при розправѣ въ першій інстанції не поставивъ позитивныхъ доказовъ на певній означений факты згаданої дефравдації, опероя толькъ на голосъ публичної опінії, поміняючої Вайду бгъ многихъ лѣтъ о подобнихъ факти, а такожъ на отзывахъ публичної праці, котра еще передъ роками подобній замѣтъ противъ Вайды підносилася, тожъ судія першої інстанції узнавъ доказы обжалованого недостатковими и засудивъ его на повысшу кару. Проф. Єгерманъ піднявся вести передъ трибуналомъ апеляційнымъ доказъ правди, и въ той цѣлі преслухано надъ 30 свѣдківъ, зъ котрихъ гдея були підозри. Рядомъ прагодожетої з глядкимъ

были членами „Казани пагодове“, а «должнѣйшие» зналъ подъ прислгою тое, что чули отъ людей бравшихъ безпосередну участъ въ спрвахъ постania эъ р. 1863. Зѣзнанія всѣхъ тыхъ свѣдкѣ представляютъ одну дуже интересну цѣлобѣсть, вказываютъ они, что патріотичный рухъ Поляковъ въ р. 1863 давъ дѣйстно способнобѣсть гдѣяки людямъ збогатитись, что грбшъ громадженыи въ средотвомъ складокъ на „селе пагодове“ иль не рѣдко въ приватнї кишени людей, занимающихся справою повстанія. И такъ зѣзнавъ одн

свѣдокъ подъ присягою, что помершій вже ма-
йоръ Мельемъ, бывшій коменданть у Львовѣ въ
р. 1863, говоривъ часто вже по повстанію, что
многіи патріотичніи дооставцѣ, котрѣ мали достъ-
вляти мундуры, оружіе и др. для повстанцѣвъ,
розумѣясь за доброю заплатою отъ „Rzadu па-
dowego“, денуницювали передъ властями самі
свои доставы, а коли органы властей переловили
и отворили паки, знайшли тамъ замѣсть мунду-
ровъ смиѣтье або камѣнье. Хочь майоръ Мельемъ
буяъ чужинцемъ и мусѣвъ зъ уряду выступать
противъ повстанія, однакъ обурювался онъ и
такъ нечестнѣе поступованье и выражався часто,
что въ р. 1863 болѣше було „патріотниковъ“, якъ
„патріотовъ“, други жертвували вправдѣ кровь и
грошѣ, першіи за тое брали грошѣ и дойшли тѣмъ
способомъ до великихъ маєтковъ. Проф. Єгерманъ
подиѣсь колька такихъ фактovъ дотычно особи
Вайды, котрого маєтокъ дѣйстно по повстанію
дуже збѣльшился, такъ що нынѣ есть бѣль
стителемъ колькохъ камяницъ и однѣмъ зъ на-
богатшихъ горожанъ Львова. Переведене доказу
правды посля вымогъ закона карного ю-
факты, котрї мали мѣсце передъ 20 рокамъ, бу-
ло дуже тяжкимъ, позаякъ очевидцѣ, котрї ю-
глибы були посвѣдчити, по большої частї вже
вымерли, а въ памяти еще живущихъ могли за-
тертися дробницѣ фактovъ, такъ важнѣй въ пост.
пованю доказовомъ.

Помимо того зознання свідків було що
Вайды не дуже користний. Свідокъ Флашъ, кра-
вець львівський, бравшій живу участь въ опре-
вахъ повстання, зознавъ підъ присягою, що въ
р. 1863 въ мѣсяци серпню або вересню прійшовъ
бувъ до него членъ „Rządu narodowego“ тепер
вже не жіючій Станіславъ Подлевскій і замовивъ
у него 60 мундурбовъ для повстанцівъ, говоривъ
при томъ, що заразъ має прислати тутъ Вайду
замовленихъ у него 40 мундурбовъ, котрій Флашъ¹
разомъ съ своїми 60-ма бтошле до одного бу-
дьлу на провінцію. Дѣйстно въ новъ годину
може опосля принесено до Флаша 4 пачки, въ
котрихъ мало бути по 10 мундурбовъ; пачки ці
видалисъ однакъ дочць Флаша, котра займалася
пакованьемъ, надто малими і легкими; въ пра-
сутності Подлевского отворено отже прислані
пачки і пересвѣдченося, що було тамъ толькож
6 мундурбовъ і то лихозробленыхъ. Зознаніе
тос потвердили підъ присягою свідки Фр. Флашъ
і Ванда Флашъ яко очевидці, а кромѣ того многі
іншій свідки, котрій знали о томъ зъ посуху.
Що поступованье того рода не було рѣдкимъ
случаемъ въ р. 1863, свѣдчить зознаніе свіда
Холевы, котрій бувъ повстанцемъ въ отдѣлії сол-
ника Коморовского. „Довгій часъ“, говоривъ сві-
докъ, „ждали мы на провінції мундурбовъ, котрі-
ми прійти зъ Львова, въ конці одержали ї
пожадану посылку въ формі великої паки, і
отвореню котрої знайшли мы трохи окраїнської
сукна, богато смѣтія і другої драні“. — А ю-
сылки подобній були все зъ горы плаченій і
добре плаченій „groszem narodowym“, якъ сказа-
чи зознаніе св. Дворскаго. Кромѣ сего однога
факту, закинено и. Вайдѣ многій іншій рѣвно „г-
норовій“ поступки. Однимъ зъ найбільше обгру-
ючихъ зознань, було свѣдоцтво Б. Мразка, синя
помершого тими днями пекаря Луки Мразка, що
нога зъ найдѣяльнійшихъ организаторовъ зъ 1863
р. Б. Мразекъ чувъ бѣзъ помершої передъ колькою
роками сестри Гешепфової і бѣзъ свого батька, що
перебуваючій короткій часъ во Львовѣ въ р. 1863
якійсь незнакомий емігрантъ повстанець, зложивъ
за порадою Гешепфової въ депозитъ Вайды суму
60—80.000 зр., що сама Гешепфова завела ї
въ той цѣлі до дому Вайды, і що опосля ї
емігрантъ опустивши Львовъ, пропавъ безсліду
і якъ говорила опосля свідкови єго сестра, що
ставъ за границею зловленый і повѣшеный. Гроші
єго мали остатись при Вайдѣ, въ наслѣдокъ чи
мавъ такъ значно збільшитись єго маєтокъ. Гроші
сего якъ і богато другихъ дробнихъ випадкіхъ
фактівъ, однакъ кидаючихъ на и. Вайду дуже
некористне свѣтло, не змогъ и. Єгерманъ дов-
зати очевидцями, а хочъ заприсяженій свідки
стверджували ихъ майже одноголосно въ пе-
ристі Вайды, то свѣдоцтва ихъ бѣзспорні
важно до того, що чули, а не до того, що бачили
Вайду покликався на ореченье двохъ судовъ г-
норовихъ, узнаючихъ єго невиннимъ і чистимъ
і надто зложивъ до актівъ свої приватній рабу-
ки веденій бѣзъ р. 1858, котрій мали послужити
доказомъ, що бінь прійшовъ до маєтку дорогою
честною. Зо взгляду однакъ, що бувъ се процес-
апеляційный, при котрому обовязокъ доказу ти-
житъ на обжалованому, а не на обвинителю, і
отчитано при розиравъ тихъ рахунковъ. По-
реведеню поступовання доказового і по довідці
бесѣдахъ заступника Вайды, адв. дра Горецкаго
і оборонця обжалованого дра Готліба, оголосив
предсѣдатель трибуналу засудъ, затверджувши
засудъ першої інстанції і засуджуючій ї
проф. Єгермана на заплату коштівъ поступовання
апеляційного. Трибуналъ оперъ свої засуди
той підготаввъ, що обжалований не поставивъ
позитивного доказу на конкретній факти зробленії
Вайдѣ закидовъ, якого вимагає въ такому слу-
чаю нашъ законъ карний.

Процесь сей бувъ веденыи явно въ с
переповненой численною переважно польской
близкою. Враженье его було дуже депримуюче
Поляковъ, особенно для тыхъ, що широ въ
интересовано отдаются своимъ оправамъ
нымъ, бо отхиливъ онъ заслону, що окры-
доси дѣланя патріотовъ зъ р. 1863, заткну-
авреолю, котра окружала въ очахъ польской
опольности тую епоку „патріотичныхъ подвиговъ“
и выказуе, що и тогдашний рухъ патріотич-
не бувъ вольный отъ многихъ проявъ дуже
патріотичного швиндлю.

ПЕРЕГЛЯДЬ ПОЛИТИЧНЫЙ.

Австрійско-Угорська Монархія.

(Австрія а Німеччина.) Майже рівночасно съ словами пос. Ригера, констатуючого, що Австрія стоїть підъ взглядомъ такъ внутрѣшної якъ и внѣшної політики підъ впливомъ нѣмецкого союза, з'явилася въ журналѣ „Русская Мысль“ статя, обговорююча справу австрійско-російськихъ отношенъ, и назначаюча Австріи нову политичну мисію. „Русская Мысль“ уважає австрійско-російскій союзъ для Австріи едино спасительнымъ, а при томъ едино користнымъ для интересу загально европейского мира. Задача Австрії лежить, посля словъ „Р. Мысли“ не въ стремленихъ на въсходъ, а въ обезпеченю и розширеню своего впливу на заходній нѣмецкій край. Австрія не потребує выступати вороже супротивъ Нѣмцѣвъ, але хиба лишь супротивъ Прусь и до му Гогенцолернъ, а въ боротьбѣ той буде Россія еъ природнымъ и щирымъ союзникомъ. Задачею Австрії есть не аспирація на який небудь анексіи на балканськотъ побъостровѣ, не на полудни лежить еи сила; Австрія має задачею вытворити въ серединѣ Европы сильну, на рѣвноуправленю всѣхъ въ складъ еи входящихъ народовъ оперту федративну державу, а задачу тую переведе она только въ вышѣ поданый способъ. — Ся статя „Русской Мысли“ заслугує підъ кождымъ взглядомъ на увагу. Ми зазначили уже, въ статѣ „Drang nach Osten“, що теперѣшна заграницна політика Австрії рѣвнозначуча съ повною упокоряючою абдикацією на заходѣ (въ Нѣмеччинѣ) и съ зовѣмъ безкористнымъ ангажованьемъ себе на въходѣ, — одно и друге едино для милости и користи можнихъ Гогенцолерновъ въ ихъ прислужника Бисмарка. „Р. Мысль“ пред-

они щиро и горячо молилися за „благоденствіе“ такъ державы, якъ и си высочайшого управителя. Особнымъ указомъ подякуувавъ царь великому князю Володимирови, вождови гвардіи, за взбрцевый взглядъ войска, а кн. Долгорукову за порядокъ при въездѣ до Москвы. Дня 24 мая отбулося такожь въ церквѣ католицкой богослуженье, на котрому бувъ присутній австрійскій архи. Кароль Людвикъ съ женою и съ цѣлымъ почетомъ. Достойныхъ гостей повитавъ въ притворѣ архієпископъ и завѣвъ ажь до великого престола. — Дня 25 мая пріймавъ царь пруского кн. Альбрехта и надзвычайне пруске посольство. Повитанье было дуже сердечне. Дипломатичне тѣло запрошено на понедѣлокъ на царскій баль, на второкъ на баль до губернатора Москвы, а на четверъ на баль дворянскій. — Дня 23 с. м. выдали нигилисты манифестъ, въ котрому заклинали кождого, кому житье миле, щобы не наближался до церкви въ день коронаціи. Манифестъ сей не зробивъ враженя; и справдѣ, коронація отбулась въ спокою и порядку безъ жадного выпадку. — Закордонови Поляки выдали протестъ противъ коронаціи. Протестъ сей підписало 13.000 осбъ. Головна гадка того протесту: Царь самодержецъ не достойный коронуватись на короля польского короною Ягайлоновъ и Баторого. Позаякъ въ царскому указѣ, жадаючомъ отъ Полякѣвъ депутациі на обходъ коронаційный, не стояло, що жадаєтся депутациі отъ королевства польского, але отъ „привислянскаго края“, то марграфъ Вельопольскій, котрый поїхавъ яко делегатъ въ Москву, заявивъ, що онъ зъ причини понижения его краю, ще тамъ только „по указу“.

Найновѣйший телеграмы доносятъ. О годинѣ 7-ой рано стрѣлы артилеріи и звоненье у всѣхъ церквахъ звѣстили мѣсту обходъ коронаційный. Довкола Кремлю збираясь численный народъ. Погода була гарна. О годинѣ 8 збралися надзвычайний амбасадоры и дипломатичный коръ у нѣмецкого амбасадора и разомъ удалися на коронаційну церемонію. До середины церкви мали вступъ только шефы заграницыхъ депутацій и войсковій attachés; иныхъ члены дипломатичного кору заняли мѣсця на трибунѣ передъ церковю. Дипломатичный коръ прибувъ до Кремлю о год. 9; недовго опосля вступила въ церковь царска родина и князѣ пануючихъ домовъ. Царскій почетъ уставився на данный знакъ, за тымъ гомонѣли зновъ всѣ звоны и оркестры. Войско презентувало оружіе. Народъ витавъ царску родину громкими окликами. Коронація тревала отъ години 10—12^{3/4}. Коли царь клянчила молитва, то звонъ, то раздалася єще

(Дальматинский посы) Кляичъ, Булатъ, Ревличъ и Надичъ мали двѣ авдіенціи у гр. Таффе въ часъ поольднаго побыту въ Вѣдни генер. Іо-вановича, который приѣхавъ, чтобы зложити спра-возданье о отношеніяхъ политичныхъ и о настрою народа передъ соймовыми выборами. Позаякъ гро-зить небезпечность, что вѣрно конституційнѣ Италіяне разомъ съ Сербами могутъ одержати большость, тожь просили они гр. Таффо го о по-щерье, прирѣкающи при тѣмъ задержати пріязній отношенія съ италійскими автономистами и стояти въ соймѣ за направленіемъ, котре поширае нынѣ-шній кабинетъ.

(Передвыборчій рухъ и змаганія Славянъ въ Чехахъ и Країнѣ) до осягненія переваги въ репрезентаціяхъ краевыхъ набавивъ немало страху угорску и нѣмецку прасу. Звѣстай зъ своєи неприхильності для Славянъ органи, мадярскій Pester Lloyd и іангеманьска Kœln. Ztg., подняли зъ тои причини великий крикъ, що ось прийдеся ве задовго всѣмъ не славянськимъ пародамъ Австрії загнути підъ пресією славянської агітації. Pester Lloyd пише іменно: „Характеръ більшості въ сеймахъ Передлітавіс не може бути для насъ ревнодушнимъ. Коли парламентъ вже пошире своєю більшостею славянській тенденції, то перевага Славянъ въ краевыхъ репрезентаціяхъ може довести до розкладу одноцѣльної Ав-

цихъ може довести до розкладу одноцвьльної Австрії на федерацістичній парцелі. Супротивъ такого стану рѣчей стається съ часомъ системъ дуалістичній въ Австрії неможливымъ". Кёльн. Ztg. плаче горкими слезами надъ приближаючимся упадкомъ послѣдніхъ підставъ централистично-нѣмецкої большоти въ Австрії, якій настуਪить нехібно при виборахъ до соймовъ ческого и краинського, и потѣшаєсь тою толькоже надѣю, що теперѣшня система політична Австрії не зможе довго устоятись. Не такъ горячо задивляються на рѣчи другій больше умѣрений нѣмецкій органы. Стара Presse толкує Pest. Lloyd-ови, що навѣть при повній большоти Славянъ въ соймахъ Передлітавії не може бути бесѣды о якомъ небудь розкладѣ цѣлості монархії або о федерацізмѣ. Побѣда Славянъ есть зовѣмъ природною консеквенцію розвою політичныхъ относинъ Передлітавії, где не борються съ собою народности съ високою и низкою цивілізацією, а силы рѣвно інтелігентнія и рѣвно способній, — тоже есть зовѣмъ природною рѣчею, що въ Нѣмцѣ мусить уступити тамъ, где суть въ меншоти. Ческа Ролік пригадує Pest. Lloyd-ови, що не конецъ єще на соймахъ Чехъ и Краини, бо еще и Моравія має зовнє право до большоти славянської въ своїмъ соймѣ, такъ якъ число Славянъ перевишає тамъ о одинъ міліонъ число Нѣмцівъ.

Швеція и Норвегія. Важній справы теперъ на порядку днівніомъ на півъостровѣ скандина- вскому. Кромѣ квестія неутралізації силь краївъ, о котрой мы вже давнѣйше писали, загаль займається теперъ такожь великий процесомъ, котрый выточивъ всѣмъ королевскимъ министрамъ парламентъ норвегскій. Не отъ рѣчи буде познати, о що ходить. Коли въ 1814 Норвегія приступила до унії съ Швецією, то конституцію єї виправцювану черезъ нотаблівъ після взорца французской и испанської конституції заприєзъ швед- скій король Христіянъ Фридрихъ, а затвер- дивъ наслѣдникъ Кароль XIII. Въ конститу- ції той не говорится о томъ, чи въ пыта- няхъ, въ котрыхъ ходить о змѣні конституції, прислугує королеви право сказати „veto“. Поза- якъ недавно тому зажадала дѣйство Норвегія змѣнни конституції, а король сказавъ „не позво- ляю“, то радикалисти, котрій теперъ суть пред- ставителії норвегскогого парламенту, оказали, що король не має права заперечувати волю народу, и тойже парламентъ положивъ въ першої линії отвѣчальними за се непризволене вовхъ дорадни- ковъ короля — министрівъ. Мимо того, що спра- вдѣ въ документахъ конституції норвегской нема застеженого права „veto“, то король и мини- стры его уважаютъ, що монархъ, котрый, закимъ

ЗАГРАНИЦЯ

ЗАГРАНИЦІЯ. | собъ конотвтуція не застерегла. Парляментъ су-
Россія. Для 24 с. и. герольды царскій роз- | противляючись тому выбрavъ зъ себѣ большоствою
ночали голосити манифестъ коронаційный. Той 53 противъ 32 голосовъ четверту часть мужъвъ,
манифестъ они голосили по всѣхъ важнѣйшихъ котрій при помочи 9 членовъ найвысшого суду

маютъ судити президента министровъ и его 9
помочниковъ за королевске „veto“. Актъ обжало-
вания обоймае три точки. Одна зъ нихъ закидае
министрамъ (радѣ стану), чому не хотѣли они
брати участи въ нарадахъ норвегскаго парлямен-
ту; друга обжаловуе министровъ за те, что не
дали запомоги товариству отрѣлецкому, котре
въорганизовало въ такъ зване „войско парля-
ментарно“; трета точка относится до того, чому
рада министровъ не выконала ухвалъ норвег-
скаго парлямента въ справѣ центрального заряду
келѣзниць. Гдекотрай члены парлямента, а такожь
и гдѣлкій ииши вплывови люде старалися поедна-
ти парляментъ съ короною. Но раликалы не при-
стали на тое; они голосятъ, що если король ба-
жас згоды, то нехай іершій дасть початокъ, не-
хай отсуне отъ себе тенерѣшныхъ министровъ,
на ихъ мѣсце покличе людѣй маючихъ новне
довѣріе у большости парлямента. Що зъ того
всего выйде, и якъ выпаде процесь, не знати.
Швеція боится, щобы не прішло до войны межи
ими двома давнѣйше въ щирой унїи живучими
граями. Обжалователъ министровъ суть разомъ
нихъ судіями, а хочь обжалованій маютъ право зъ
того суду усунути 13, то все таки большость
15) буде противъ нихъ, еслибы и всѣ члены най-
шаго суду тримали сторону правительства.

черезъ тое впровадивъ въ блудъ власти, уволь-
нивши паробка отъ службы войсковои. О. Вен-
гриновичъ толкувався тымъ, що сесталось черезъ
ошибку, бо прійшовши до парохіи заставъ книги
парохіальни въ неладѣ, а въ „status apitacis“
не было записано, щобы мати паробка другій разъ
выйшла за мужъ. Разомъ съ о. Венгриповичемъ
бувъ обжалованій и вйтъ Иванъ Ольховий, ко-
трый потвердивъ свѣдоцтво реклямаціи. Судъ
приояжныхъ оправдавъ одноголосно пôдсудимыхъ.

— О. А. Бачинській простув одну часть его доты-
чачои, въ попередн旣ъ ч. „Дѣла“ помѣщеной но-
винки о только, що признає вправдѣ, що мавъ
охоту кандидувати въ окрузѣ выборчомъ Долина-
Болеховъ, и що єздивъ въ той цѣли до До-
лины и до Болехова и пр., — твердить однакожъ
що не представився тамошному рускому комите-
тови яко кандидатъ головного нашего комитету,
але замѣтивъ только, що „завѣдомивъ“ о канди-
датурѣ свой головный комитетъ; твердить так-
же о. ректоръ, що бувъ „зазваний поставить
свою кандидатуру“.

— Галицка ц. кр. рада шкльна кр. розслала неда-
вно Okólnik do wszystkich c. k. Rad szkolnych o-
kregowych i ck. seminaryów nauczycielskich, ко-
тымъ захвалює выданя Macierzy polskiej и по-
ручаете на закупно до библіотекъ шкльныхъ и на-

Ирландія. Мы доносили вже о окружнику папы до духовенства ирландского и о отповѣди огожь духовенства на папскій окружникъ. На той отповѣди одинакъ не скончилося. Архіепископъ Cashel въ Ирландіи, дръ Cooke, ъездивъ въ той справѣ до папы. Коли обговоровано на авдіенції справы ирландской, а папа высказувавъ вои погляды на справы отчины архіепископа въ усѣ свого окружника, то архіепископъ ставъ акъ горячо отповѣдати, что папа мусѣвъ ажъ вохъ клериковъ стоячихъ въ передпокою, заклинили до салѣ авдіенційной, чтобы ихъ присутность смирила архіепископа. Коли оттакъ архіепископъ вернувъ назадъ до Ирландіи, а по дорозѣ задержався въ Парижи, то сказавъ биъ тутъ въ компетентныхъ кругахъ такъ: „Я вертаю зъ Риму є тымъ, съ чимъ ъездивъ туда. У мене лишилося з саме пересвѣдченѣе, что курія римска не поспѣшила мѣшатися въ свѣтской справы Ирландцѣвъ“. У духовенство ирландске симъ подвойнымъ выступленьемъ противъ куріи римской заявило, что въ справахъ свѣтскихъ политичнхъ хоче

Рада на закупно до библіотекъ школьнхъ и на преміи для молодежи школьнной. О сколько намъ звѣстно, не выдала Рада шк. кр. подобного okólnika въ справѣ рускихъ книжочокъ напечатаныхъ коштокъ „Просвѣты“, хочь многій зъ нихъ признала таяжь Рада пригодными для библіотекъ и на преміи. Коли отже рускимъ книжочкамъ тов. „Просвѣты“ даєся таій урядовый призволь только нишкомъ, а публикуєся хиба въ Gaz. Lw., то за выданями Macierzy пускается okólniki. На той подставѣ маємо право домагатися, щобъ Рада шк. кр. выдала подобный okólnik про книжочки „Просвѣты“, призволеній для библіотекъ школьнхъ и на преміи, бо дуже часто случается, что пп. инспекторы окружній выступаютъ противъ рускимъ книжочкамъ, хочь навѣть дозволенымъ Радою шк. кр. и наговорють учителямъ, что піема żadnych ruskich ksiązek poleconych na nagrody и т. и. При сей нагодѣ звертаемо такожь бачность товариства „Просвѣта“, щобъ постаралася у Рады шк. кр. о выданье такого okólnika ще передъ часомъ испитовъ въ школахъ народныхъ.

Рада повѣтова въ Перемышлянахъ ухвалила днія 26 мая 1883 на памятникъ бл. п. Володимира Барвіньского 25 зр. в. а., на внесенье п. Павла Олѣйника зъ Вишнѣвчика и о. Симеона Конопки зъ Волкова.

— Въ сель Ступници въ Самбёрскомъ ухвалили громадяне дня 12 мая заложити читальню. Справою сею займився самъ начальникъ громады п. Павло Волошиньскій, „щобы люде у себе учились и забавлялись, а не въ жидовскихъ домахъ“. Статута высылаются сими днями до ц. к. намѣстництва. Рѣвночасно громада выстаралася вже о матеріяль на „радный домъ“, въ котрому будемъститись читальня и шпихлѣръ громадскій. Читальня въ Ступници есть доперва друга зъ ряду въ Самбёрщинѣ. За хороши порядки и за народне самопознанье въ той громадѣ належится такожь признанье тамошнему приходнику, о. Дашкевичи. Кобы то за Ступницею пойшли и другой громады Самбёрщины!

— Зъ Станиславова пишуть намъ, що тамъ на посланіе зъ мѣста кандидують звѣстный п. Брык-чиньскій, затверженыиъ польскимъ центральнымъ комитетомъ, и дръ Игн. Каминьскій. Сей послѣдній кандидатъ поступавъ все, ту и въ соймъ, справедливо супротивъ Русиновъ и бувъ всегдашимъ щирымъ речникомъ за утворенъе руского епископства въ Станиславовѣ, — для того Русины станиславовскій рѣшили попирати дра Каминьскаго супротивъ центрально-котерійнаго кандидата.

— Отношения санитарные по нашихъ селахъ и мѣсточкахъ представляются дуже сумно. Одинъ нашъ Ви. Диссуватель заставляючись надъ причинами такого сумного стану бачить велике лихо въ освѣтлюваню убогихъ тѣсныхъ хатъ подлою, нечистою нафтою зъ ляхихъ лампъ и каганцѣвъ. Така нафта такъ затроює нечистый, стухлый воздухъ въ убогихъ хатахъ, що рѣчи,

НОВИНКИ

— Отъ о. Д. Танячкевича отридали мы 15 (27) м. заявление, что отступивъ отъ своей кандидатуры на рѣчь сов. Л. Рожанковскаго.

— Отъ о. В. С. Лисковацкого отридали мы 15 (27) м. заявление, що зовоѣмъ годится съ поставле-ю черезъ головный нашъ комитетъ кандидату-ю дра А. Искрицкого.

— Зъ Стрыя пишутъ намъ: Передвыборче зѣданье, зложене выключно зъ мѣщанъ, якъ Русинъ таکъ и Полякѣвъ, поставило одноголосно на засла до сойму зъ мѣста Стрыя о. дек. Льванковскаго зъ Дулибъ и ухвалило противъ Фрухтмана, дотеперѣшнаго посла, почиранаго чрезъ жидову. Симпатія, якою тѣшится о. Шанцкій, каже сподѣватись, что и значна часть индигенціи польской, котра, чуючись безсильною противъ переваги жидовоков, постановила вздергтиесь отъ голосования, пойде солидарно съ мѣщанствомъ, отдаючи свои голосы на лхъ канди-

— Въ процессѣ противъ о. Михаила Венгриновича, нача-
ка зъ Улазова, отбулася вчера головна разпра-
въ краевомъ судѣ каріомъ передъ судіями
засяжными. Прокураторія закинула о. Венгри-
вичу злочинство надъужитя урядовои власти,
въ свѣдоцтвѣ выставленомъ
писовому парубкови для рекламиаціи замовчавъ,
мати паробка выйшла другій разъ замужъ, и

кандидатахъ выходятъ. Впрочемъ поводи подбирались и Вольфартовъ и мѣщанъ и мужиковъ, а якъ буде вже все въ рукахъ жицковъ, тогда очевидно хиба жицки бѣтъ жицковъ будуть голосы куповати. Одному выборцеви дали 10 зр., одному на Загбрю 3 зр. (решитъ здеся сховавъ жицкъ себѣ за свою фатигу); по селахъ вештались цѣла тьма агитаторовъ. *А. Теницкий.*

— Полонизация. На почтѣ въ Коршовѣ все еще не мѣши русскихъ друкаортовъ. — Въ бѣрѣ мельниковъ ц. к. полиціи замѣтилъ вчера якійсь п. комисаръ, побачивши на картѣ мельниковъ руске письмо, що „На розуміннії“ одного интересента не буде учиться по руски. Але тымъ разомъ дуже зле трафивъ, — бо згаданимъ интересентомъ бувъ власне слуга нашої редакції. Просимо ц. к. дирекцію полиції, поучити основно гдєякъ урядникъ поліційнихъ, що языкъ рускій есть еще — пока що — рѣвноуправненіемъ. Есть еще...

— *Teka Nieczuł.* Рѣчь дѣсѧть въ небѣ. Историкъ Лелевель говорить о станчикахъ, т. е. о верховодачѣ теперъ въ „народовѣмъ таборѣ“ партії: „Матеріалисти пайнужденійшій, але разомъ найхувальшого гатунку; вяжутся они съ собою, и вибѣшують знамена голосныхъ, дуже часто на вѣтъ побожнімъ покостомъ облѣпленыхъ теорій, але лишь для того, щоби прислати публичну со вѣсть, описанути керму правленія, подѣти до стонствами и титулами, вловити для себе интратній уряды и синекуры и выпастися товстымъ хлѣбомъ безъ взгляду на се, що его зголоднѣлый край оплачує остатнімъ грошемъ. Прибраючи поставу мужівъ стану и народныхъ мудрецівъ, суть то въ грунтѣ рѣчи люде оторвані отъ ния суспільности, безъ нѣкакъ основъ и пересѣдченъ, побожній въ словахъ, але не побожній въ дѣлахъ, утримуючися при вилывахъ не пошанованьемъ прилюдніемъ, але интригами и тероризмою, прихвостній можніхъ, поспѣлаки губернаторѣвъ, волюжники ілануочихъ, въ іншихъ краяхъ только хиць звѣрѣвъ, у насъ — гіены, що корматяся мерцами на народній кладбищѣ“...

— Именованія. Ц. к. рада школына краева имѣнуала дѣйствіями учителями школъ етатовыхъ: Антона Шведа въ Воли угорской, Т. Фютовскаго въ Олещицахъ старыхъ, Василя Черепанійского въ Загвоздю, Іосифа Рогозинского въ Дубнѣ, Ивана Нитку въ Клызовѣ, Франца Кволіка въ Трибухоніцахъ, Павла Ващука въ Хлибоничахъ великихъ, Ивана Кашицкаго въ Микушовичахъ, Никодима Бояковскаго въ Лукахъ.

— (Дробній вѣсти.) Въ Парижи умеръ славный французскій ученый юристъ-писатель и сенаторъ Едвідъ Лябулье въ 72 р. житя. — Въ селѣ Павловѣ, пов. каменецкаго, случилось сими днями заморданье жїнки-вдовицѣ Парањки Вель. Парањка повдовѣши взяла себѣ зъ сусѣднаго села супруговъ Илька и Аниу Ивановѣвъ и дарувала имъ цѣле государство пѣдъ условіемъ, щоби єї удерживали до смерти. Зъ відчности за те пріимичій замордували свою добродѣтельку. Приревізіи знайдено на отрыху закровавлену сокиру. Илька и єї жїнку уязнено. — Маршалокъ дръ Зыблевіч має бути іменованый тайнимъ со вѣтникомъ.

Вѣсти епархіяльний.

Зъ Епархії Львовской.

Душпастырскій посады получили оо.: 1) Александеръ Старкевичъ приватне сотрудництво въ Зарваніци, дек. теребовельского; 2) Теодоръ Дронъ завѣд. въ Высочцѣ, дек. кудринецкого; 3) Іоанъ Рудницкій завѣдат. въ Делявѣ, дек. томашкого; 4) Порфирий Ступницкій завѣдат. въ Глибоку на Буковинѣ; 5) Андрей Завадскій завѣдателство въ Кимполонігу на Буковинѣ.

Презенту получили оо.: 1) Михаиль Олекскій на Грабовку; 2) Іоанъ Щуровскій на Илемъ, дек. перегинського.

Соймовій послы.

Жовквъ, 29 мая, 3 година: Рускій кандидатъ Петро Лѣнинській, адъюнктъ судовий въ Дембци (перший судія рускій перенесений на Мазуры), выбраный посломъ 119 голосами. Контръ-кандидатъ адъюнктъ Жарский (зять старости) дѣставъ 72 голоса.

Надвѣрна, 29 мая, 2½ година: Рускій кандидатъ о. Корнило Мандичевскій выбраный посломъ.

Тернополь, 29 мая, 3 година: Посломъ выбраный „антинародовий“ кандидатъ Корытовскій, 115 голосами противъ 44, котръ упала на о. Стеф. Качалу.

Перемышль. Выбрано кн. Адама Сапегу; гр. Круковецкій одержавъ лишь 10 голосовъ.

Рава. Нашъ кандидатъ Кулаковскій упавъ, одержавши лишь 34 голосовъ; польскій кандидатъ Билинський одержавъ 70 голосовъ.

Снятинъ. Выбраный польскій кандидатъ адъюнктъ Сѣнгалевичъ 89 голосами противъ 51 голосовъ, котръ одержавъ о. Коржинський.

Добромуль. Выбраный 157 голосами Ант. Тышковскій противъ 14 голосовъ, котръ дѣставъ о. Лукашевичъ.

Ярославъ. На 201 голосуючихъ одержавъ 186 голосовъ гр. Степанъ Замойскій.

Бобрка-Ходоровъ. Выбраный 96 голосами Север. Генцель; о. Штогринъ одержавъ 41 голосовъ.

Бережаны. Гр. Романъ Потоцкій одержавъ 125 голосовъ; Іванъ Сойка 20 голосовъ.

Подгайцѣ. 3½ година: Намѣстникъ гр. Потоцкій одержавъ 92 голосовъ; проф. Вахнянинъ 55 голосовъ.

Залозцѣ. 29 мая, 2 година: Посломъ выбраный судія Кашевко; кандидатъ рускій попарь Оникшевичъ упавъ.

Стрый. 29 мая, 12 година: Выбѣрѣ вже скончаний. Сов. Василь Ковалъскій одержавъ 105 голосовъ, а контръ-кандидатъ бар. Ромашканъ 25 голосовъ.

Дрогобычъ. 29 мая, 10½ година: Рускій кандидатъ Ксеніофонтъ Охримовичъ выбраный посломъ одноголосно.

Коссовъ. 29 мая, 12 година: Голосуючихъ було 135. Вице-президентъ намѣстництва Филиппъ Залескій одержавъ 117, а Василь Кіянчукъ (?) 18 голосовъ.

Городокъ. 29 мая, 12 година: Іванъ Садовий дѣставъ 41 голосовъ, Вайсманъ 80 голосовъ.

Львовъ. Голосувало 192. Зъ тыхъ одержавъ Теоф. Меруновичъ 113, Макеимъ Кінанъ 77, Давидъ Абрагамовичъ 2 голосы. Вину за неудачу треба прислати таки рускому священству. Многіи священики дали себѣ вырати за выборцѣвъ и не явилися, а ихъ співвыборцѣ голосували за Меруновичемъ; одинъ священикъ давъ голосъ на Меруновича; одинъ, якъ намъ розказували выборцѣ, въ церквѣ намовлявъ голосувати за Меруновичемъ, а вже, що найсумнѣйше, одинъ молодий священикъ, І. Ц. зъ Б. пріїхавъ до Львова и хоча не выбирець, завзято агитувавъ на мѣсці выбору за Меруновичемъ. Сумъ ажъ стискає серце, коли щирі рускіи выборцѣ палицами гнали одного отца духовного, якъ казали, „адъютанта“ Меруновича...

Броды. 29 мая, 12½ година: Нашъ кандидатъ о. Сѣрко упавъ, одержавши лишь 62 голосовъ; кандидатъ польскій перешовъ бѣльшоштво.

Калушъ. 29 мая, 12½ година: Посломъ выбраный рускій кандидатъ проф. Юліанъ Романчукъ. Голосуючихъ було 139. Проф. Романчукъ одержавъ 78, „антинародовий“ Францъ Вольфартъ 57 голосовъ.

Залѣщики. 3½ година: Староста Хамець выбраный 98 голосами; Іванъ Угринюкъ дѣставъ 39 голосовъ.

Скалатъ. Выбраный гр. Каз. Грохольскій.

Коломыя. Выбраный староста Кучковскій 102 голосами; Александеръ Агоповичъ 79 голосовъ.

Лука-Мединичъ. Выбраный гр. Тарновскій 84 голосами; Бачинській одержавъ 26 голосовъ.

Яворовъ. Гр. Янъ Шептицкій выбраный посломъ.

Золочевъ. На 184 голосуючихъ одержавъ бѣльшоштво Августиновичъ 97 голосовъ, а сов. Рожанковскій 87 голосовъ.

Рудки. Выбраный Генрикъ Янко 82 голосами противъ 41 голосовъ судія Гарасимовича.

Станиславовъ. Выбраный староста Гурецкій 76 голосами противъ 65 голосовъ на дра Ів. Добрянського.

Мостишка. Выбраный гр. Стан. Стадницкій противъ нашого кандидата судія Волощекічеви.

Тысъмениця. Выбраный кс. Сава противъ адъюнкта Заячківскаго.

Збаражъ. 2 година: О. Степанъ Качала выбраный посломъ, одержавши 70 голосовъ; контръ-кандидатъ одержавъ 61 голосовъ.

Чортківъ. Выбраный 116 голосами Волиньскій; рускій кандидатъ одержавъ 75 голосовъ.

Гусятынъ. Выбраный о. Николай Сѣчинський 85 голосами на 162 голосуючихъ.

Бучачъ. Выбраный Володиславъ Волянський 112 голосами противъ 32 голосовъ на Клим. Вахнянина.

Самбіръ. Рускій кандидатъ одержавъ 99 голосовъ, польскій канд. Попель 90 голосовъ; бѣльшоштво абсолютна 100 голосовъ, — заряжено отже тѣснѣйшій выбѣръ.

Сокаль. Выбраный Станиславъ Поляновскій 122 голосами; сов. Рожанковскій одержавъ 102 голосовъ.

Жидачевъ. Выбраный Іосифъ Верницкій 72 голосами; сов. Кошальскій упавъ бѣльшоштво 9 голосовъ.

Цѣшановъ. Буде выбѣръ тѣснѣйшій. Кн. Влад. Сапега одержавъ 66, Туряньскій 44 голосовъ; решта розстрѣлені.

Сянікъ. Выбраный Зенонъ Слонецкій 172 голосами противъ 68 голосовъ на адв. Алекс. Іскрицкого.

Городенка. Выбраный польскій кандидатъ Мих. Ленартовичъ.

Турия. Выбраный редакторъ урядової „Gaz. Lw.“ Владиславъ Левицьскій; дръ Антоневичъ упавъ.

Богородчаны. Выбраный староста Лукасевичъ 72 голосами; Олекса Барабашъ одержавъ 33 голосы.

Борщевъ. Выбраный гр. М.-ч. Борковскій 102 голосами; адъюнктъ Шипайло одержавъ 62 голосы.

Турка. Выбраный редакторъ урядової „Gaz. Lw.“ Владиславъ Левицьскій; дръ Антоневичъ упавъ.

Долина. Має бѣтъ тѣснѣйшій выбѣръ межи старостою Бараньскимъ, (котрый въ послѣдній хвили виступивъ противъ дра Яновича и дѣставъ 91 голосовъ), а дромъ Александромъ Огоновскимъ (63 голосы).

Теребовля. Выбраный 83 голосами Болесл. Розарадовскій противъ Дамана Савчака, котрый мавъ 35 голосовъ.

Кам'янка струмилова. Выбраный гр. Тад. Дѣдушицкій 118 голосами противъ 84 голосовъ, котрый дѣставъ адъюнктъ Гриневецкій.

Самбіръ о 6 веч. При тѣснѣйшому выбѣрѣ побѣдивъ рускій кандидатъ сов. Бережницикій (112 голосовъ); Попель 74.

Долина. Выбраный староста.

Копечинцѣ. год. 8. веч. Сѣчинській выбраный бѣльшоштво 10 голосовъ.

— На памятникъ бл. п. Володимира Барвінського зложили дальше: Василь Степановъ во Львовѣ 1 зр., о. М. Чайковскій въ Колтовѣ 1 зр., складка въ часѣ пом. богослуженія въ Снятинѣ 10 зр., въ часѣ пом. богослуженія въ Тернополі 22 зр., 18 кр., за „Скошений Цвѣтъ“ 1 зр. — Разомъ зъ попередніми **1018 зр. 73 кр.**

— На фондъ стипендійнаго імені Вол. Барвінського зложили: Василь Степановъ во Львовѣ 1 зр., о. М. Чайковскій въ Колтовѣ 1 зр., Г. Семенюкъ адъюн., суд. въ Градисцѣ 3 зр., въ часѣ пом. бог. въ Снятинѣ 13-50 зр., въ часѣ пом. бог. въ Тернополі 22-18 зр., п-нъ Марія въ Судовій Вишні 1 зр. — Разомъ зъ попередніми **488 зр. 1 кр.**

— На дѣвочо воспитанія во Львовѣ Вн. Василь Степановъ во Львовѣ 1 зр.

— На стипендію Шевченка панъ Марія въ Судовій Вишні 1 зр.

— Для погорѣвшаго о. Крушинського зъ Селиськъ: о. М. Гулла въ Борщовѣ 2 зр., о. П. Лобода въ Глубочку 2 зр.

— Для бѣльшоштво учениковъ рускої гімназії прислали: о. М. Соневицкій зъ Волковець 10 зр.

Подяка. Выдѣлъ філія товариства „Просвѣта“ складає прилюдну подяку всѣмъ Вн. Родимцамъ, котрі взяли участь въ устроєнію помінального богослуженія за основателя тогоже товариства бл. п. Володимира Барвінського д. 12 (24) маю с. р. въ Тернополі, іменюючи Вн. о. Алексіевичу зъ Зарудя, Билинському зъ Черникова, Варапуническому зъ Прошови, Герасимовичу зъ Зарубинець, Ігнатію Левицкому и Ів. Навроцкому сотрудникамъ мѣсцевымъ, Сев. Навроцкому зъ Шляхтичевиць, Стаднику зъ Сущина, Студинському зъ Кипички, Томашевскому зъ Мышковичъ, Ходоровскому зъ Малашовиць, Чемеринському зъ Воробіївки, Чубатому зъ Ступокъ и Ю. Чубатому зъ Острова за отпіраву пом. богослуженія, а о. Данилови Танячевичу зъ Закомаря за красорѣчіву проповѣдь. Не менше дякує за участь въ отпірав

Іспитований учитель народныхъ школъ по